

Джбъ и синчець.

(По П. Засодимски).

Прѣзъ единъ ясенъ лѣтенъ день повлѣкълъ се облакъ по небето и засѣнчилъ засѣяното съ жито поле. А на края на полето, срѣдъ златнитѣ житни класове току-що се разцвѣтѣлъ синчець.

— Охъ, колко е мъчно безъ слънчице! проговорилъ синчецьтъ, като изгледалъ тъжно съ синитѣ си очички засѣнченото небе.

Недалечъ отъ него като чадъръ просналъ билъ клонъ единъ старъ джбъ.

— Не бива, дѣтенце, да мислишъ само за себе си, — ласково зашепналъ му джбътъ съ нарѣзанитѣ си листа. — Знай, че ако слънцето пече постоянно, тогава земята ще изсѣхне. И житото и трѣвата — всичко ще изгори. Хората ще останатъ

безъ хлѣбъ, добитъкътъ безъ храна. Па и самъ ти, миличъкъ, ще загинешъ . . . А отдавна ли живѣешъ на свѣта?

— Тази сутринъ разцвѣтѣхъ, — отговорилъ синчецьтъ.

— Ти не познавашъ още живота и затова говоришъ така, — казалъ джбътъ. — А ето азъ живѣя повече отъ сто години и много радости и бѣди съмъ прѣкаралъ. И мълния ме е трѣскала, и буря е тро-